

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **M. U.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 8. 2018, č. j. KRPA-293902-15/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2018, č. j. 1 A 76/2018 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „žalovaná“) byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění na 90 dnů podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), v níž namítl, že žalovaná dostatečně nevyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaná na jednu stranu nezmínila, že žalobce se první den nelegálního pobytu dobrovolně dostavil na pracoviště žalované za účelem řešení své pobytové situace a dne 4. 8. 2018 se dostavil na ambasádu Ukrajiny obstarat si cestovní doklad. Žalobce však na druhou stranu pobýval na území České republiky i po uplynutí doby

k vycestování stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, čímž se dopustil porušení zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zároveň zohlednila, že žalobce nemá na území ČR rodinu, stálou adresu a domov, nemá finanční prostředky na vycestování nebo další pobyt. Městský soud se ztotožnil také se závěrem, že zvláštní opatření ve formě ohlašovací povinnosti [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] by nebylo účelné.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Závěr o nemožnosti uložení zvláštních opatření označil za nesprávný, neboť městský soud a žalovaná nezohlednily nižší míru intenzity nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, kterého se dopustil. Stěžovatel nevycestoval pouze v důsledku nedostatku finančních prostředků a zanedbání snahy o vyřízení si potřebných dokladů na ambasádě. Protože u něj nelze hovořit o dlouhodobém či soustavném nerespektování rozhodnutí o vyhoštění, nelze postupovat nejpřísnějším možným způsobem a vyloučit použití zvláštních opatření.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že žalovaná a městský soud nesprávně posoudily možnost uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Otázkou zajištění za účelem správního vyhoštění a využití zvláštních opatření se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, v němž konstatoval, že *„důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* K samotnému posuzování individuálních situací rozšířený senát dodal, že *„[k]onkrétním specifikům a poměrům osoby cizince bude odpovídat i rozsah povinnosti žalované odůvodnit, proč neužila zvláštních opatření, ale cizince zajistila. Na jedné straně palety možných situací bude např. cizinec, který jen projížděl územím České republiky, neměl k České republice žádné ekonomické nebo sociální vazby, nedisponoval dostatečnými prostředky ke složení finanční záruky a takovou skutečnost ani netvrdil atd. [...] Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchozí porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“*

[8] Žalovaná k zajištění namísto uložení zvláštních opatření nepřistoupila automaticky či paušálně; použitelností jednotlivých zvláštních opatření se ve svém rozhodnutí zabývala, přičemž její úvahy jsou dostatečné a přezkoumatelné. V tomto směru je rozhodnutí žalované v souladu se zákonem a judikaturou NSS. Obstojí také argumentace žalované, proč k uložení zvláštních opatření nepřistoupila. Stěžovateli lze dát zapravdu, že porušení právních předpisů,

pokračování

kterého se dopustil, není samo o sobě závažné. V neprospěch uložení zvláštních opatření však hovoří v jeho případě celá řada skutečností. V první řadě to, že rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval a svou situaci začal řešit se správními orgány, teprve když mu lhůta k vycestování vypršela, byť o jediný den. Nelze totiž pominout, že situaci mohl řešit již v době, kdy mu lhůta běžela a na území ČR pobýval stále legálně, a že k tomuto pochybení, jak sám uvedl, došlo v důsledku jeho liknavosti. Ve prospěch napadeného rozhodnutí dále hovoří, že stěžovatel nemá na území ČR žádné rodinné vazby, nemá stálou adresu ani finanční prostředky k zajištění bydlení či vycestování. Stěžovatel tudíž patří bezpochyby do první skupiny cizinců zmiňované v usnesení rozšířeného senátu, a lze proto souhlasit s žalovanou a městským soudem, že uvedené okolnosti výrazně ztěžují či přímo vylučují využití zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tudíž nepochybně, pokud bez ohledu na stěžovatelovo dostavení se na její pracoviště vyloučila uložení zvláštních opatření a přistoupila k jeho zajištění.

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje soud zpravidla bez jednání.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

[11] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 9 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovený zástupce stěžovatele učinil ve věci jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), soud dále přiznal zástupci stěžovatele náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, soud dále zvýšil částku o 21 % odpovídající DPH. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. ledna 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu